

CHƯƠNG VIII

Cô em của Thành ngòai sát bên Thùy nắm lấy bàn tay run rẩy đấm mồ hôi của Thùy an ủi:

- Thôi chị ạ, duyên số mà ra cả. Chị khóc cũng không cứu nổi anh Thành nếu chị không...

Cô ta tiếp:

- Nếu cưới ngay tháng này, anh Thành sẽ được đi ngành không phải ra trung sĩ, làm việc ngay ở Sài Gòn. Chị tính sao?

Thùy ghen ngào:

- Nếu không thì sao?

- Anh sẽ nhận hình phạt nặng nhất theo đúng nội quy của quân trường, đeo lon trung sĩ ra mặt trận.

Thùy lặng người, mặt nàng nhợt nhạt vì quá đau khổ. Chồng tôi sẽ cưới vợ khác, chàng sẽ ân ái hợp pháp với người ta. Chàng sẽ có con hợp lý với người ta? Bàn tay nàng run run đặt lên bụng. Còn hai tháng nữa sinh rồi, mẹ chưa tròn con chưa vuông hạnh phúc đã bị dành giật bóp méo.

- Tùy ý anh Thành và gia đình cô. Tôi không phản đối được. Tôi mệt mỏi quá rồi, tôi không đủ can đảm che mặt mo vác bụng bầu tới phá đám cưới của Thành đâu, anh Thành tự do làm theo lương tâm anh ấy.

Thùy đứng lên như muốn đưa cô ấy về, em gái Thành đành đứng lên:

- Chị đừng sầu khổ mãi làm gì. Vợ chồng là duyên số mình cãi sao được mệnh trời hả chị? Bao giờ chị sinh em sẽ tới thăm, dù sao nó cũng là cháu của em.

- Cám ơn cô.

Thùy dựa cửa nhìn theo em gái của Thành. Chóng mặt quá. Thùy gục đầu vào tường chặn tay lên bụng nhăn mặt lại vì đau. Hai chân nàng như sắp gãy đôi vì hạnh phúc đã gãy đôi.

Thùy trở vào phòng nằm im lìm như chiếc bóng. Mới hôm nào em còn ngây ngất trong tay anh trên mặt giường êm ái này. Mới hôm nào anh còn rùng mình trên yêu thương em. Anh gục mặt xuống thở trên ngực em. Anh vùi thịt da sâu thẳm đến run người. Bây giờ anh sửa soạn cưới vợ khác. Anh sắp rùng mình

trên thân người khác. Ôi tình yêu, một danh từ ô nhục, một gian dối ghê tởm, một lừa gạt thiên thu. Hai mắt Thùy mở tròn ướt như lá rừng long lanh khi mưa. Anh lấy vợ khác, thế là hết, vậy là xong. Duyên số là cái em thù, mắt anh rồi đời coi như hết. Yêu em nhớ em nữa để làm gì khi anh về nằm trong tay kẻ khác, khi anh run người trên thân xác họ. Khi người ta giữ chặt giữ kín, giữ đủ phần thân thể yêu dấu của anh trong âm u sâu kín đó. Không. Lấy vợ khác, nhất định anh hết yêu em? Yêu nữa để làm gì? Yêu bằng cái linh hồn vật vờ vô định, bằng cái anh linh vô hình vô bóng hay sao? Linh hồn chắc gì có không, nếu xác thật anh vợ anh đã giữ chặt đêm đêm, đã ôm kín đời đời. Em còn gì? Em còn cái tình yêu anh bảo giấu trong linh hồn ấy à? Thôi, em không thèm thứ tình yêu vô hình đó. Em không tin có thứ tình yêu lý tưởng đó đâu. Yêu nghĩa là có anh, nắm chặt anh, ôm anh khít khao rồi tận cùng với anh. Tình yêu thật nhất là phút đó. Thành ơi, em sẽ giết anh khi em mất anh. Không ai có quyền cướp đoạt anh của em cả. Với bất cứ giá nào, bằng máu và nước mắt em giữ anh cho tới ngày nhắm mắt buông tay. Em không chịu nổi ý nghĩ đêm đêm vợ anh giữ chặt anh trong cái thâm cung bí ẩn của nàng. Còn em, em bị bỏ không, bị bỏ trống. Không. Thà em chết, chứ em không thể mất anh. Em không nỡ nhìn anh ra đeo lon trung sĩ, nhưng em không thể để anh chìm trong bất cứ người đàn bà nào. Vợ anh dù hiền dù lành. Dù tốt đẹp dù thánh thiện tới đâu, em cũng thù ghét nàng nếu nàng được làm vợ anh. Phật bà, hay tiên cô. Nữ thánh hay đức mẹ cướp anh là em thù, em ghét và em giết. Lạy trời đừng ai đụng đến chồng tôi, một sợi lông chân của chàng, ai đụng đến tôi cũng giết. Một cái ngón chân của chàng ai yêu tôi cũng chém đầu. Lạy trời cho người đời ai cũng khôn ngoan để đừng chiếm đoạt tình yêu của ai. Thượng đế hiện thân trong nàng, để chiếm đoạt chàng tôi cũng giết. Nữ thánh hiền lành yêu một sợi tóc của chàng thôi, tôi cũng giơ cao gươm mà chém ngang cái cổ hiền lành. Lạy trời đừng ai đại dốt đụng đến sợi lông chân của những người đàn ông đã có chủ. Nếu tôi có quyền, tôi sẽ tha bổng cho tất cả những kẻ giết người vì ghen.

Thùy vẫn nằm im lìm trên giường cho hận thù ghen tức nung nấu đến triền miên. Đầu nàng nặng như đeo ngàn tảng đá xanh. Tay chân rã rời như người sắp chết. Thùy chán nản không muốn sửa soạn đón chàng về phép nữa. Hạnh phúc là những đám mây hoài hoài bay trên cao. Chiều thứ bảy, chàng đội mũ đẹp, chàng mặc đồ cứng thên thang về nhà. Không thấy nàng đón ngay từ bậc thang. Chàng đi nhanh vào phòng. Thùy nằm im trên giường đưa mắt ngó rất thờ ơ. Chàng quăng cái xác đi, sà xuống bên vợ:

- Em sao vậy, mệt hả cưng?

Thùy gật đầu:

- Vâng, em hơi mệt. Chắc gì em sống lâu với anh được Thành nhỉ?

Chàng hỏi:

- Áo ngủ của anh đâu?
- Anh tìm trong tủ coi. Em quên.

Chàng tự mở tủ tìm áo thay. Nàng quay đi không dám nhìn thân thể đẹp rấn và nâu hồng của chồng. Mai một anh đem thân cho người khác. Anh tràn lan dòng sinh lực thác lũ cho người ta. Anh trần trụi mê man trên kẻ khác. Ôi yêu đương, hai chữ thâm sâu, hai chữ bản thiêu, hai chữ buồn nôn.

Thành ngồi xuống bên Thùy:

- Đau gì vậy em?
- Đau hết người, đau không xót một nơi nào cả, đau tận cùng da thịt.

Thành trợn mắt.

- Cái gì, nói năng chi như người điên vậy?
- Thì em đau, em nói đau. Trời chưa cho anh đau như em, nên anh không hiểu nỗi đau. Nói ra anh cũng hiểu không nỗi.

Thành chồm qua người vợ dịu dàng.

- Mệt làm sao, đừng làm phí mấy giờ phép của anh chứ, cười với anh đi.

Thùy xúc động giữ tay chàng đặt trên môi, ôm trên má:

- Em yêu anh quá, làm sao bây giờ?
- Thì yêu anh, còn làm sao nữa.
- Rồi khi anh bỏ em làm sao em chịu cho thấu, làm sao em sống cho nổi.
- Không bao giờ anh bỏ em cả.

Thùy trừng mắt rồi cười nhạt:

- Dối gạt, anh dối gạt em tới bao giờ. Chính anh đến nhà người ta làm đám hỏi, còn chối gì nữa.

Thành lúng túng:

- Đó là chuyện của mẹ anh.
- Chuyện của anh, nhưng rồi anh sẽ dần thân với họ, anh sẽ có con với họ. Chuyện của mẹ anh! Trời ơi, ăn nói gì bạc ác vậy anh?

Thành bối rối:

- Nhưng anh yêu em, một mình em.

Thùy thần thờ:

- Đừng nói câu đó nữa, mịa mai lắm. Yêu em mà đi hỏi vợ khác à? Yêu em nữa để làm gì đây?

- Mẹ thương anh, mẹ sợ anh khổ mẹ muốn nhờ cậy thế lực người ta cho anh đỡ nhọc nhằn.

Thùy dăm dăm nhìn chàng:

- Em hiểu, nếu không cưới cô ta anh sẽ đeo lon trung sĩ phải không? Em vẫn yêu anh cơ mà, trước kia anh làm lớn, có tiền em yêu anh, bây giờ anh vào lính em vẫn yêu anh. Tình yêu có giảm đi với lon trung sĩ đâu mà anh sợ.

- Anh không sợ, nhưng mẹ sợ.... mẹ già rồi. Người mẹ nào mà không thương con hả em?

- Nguy hiểm, đừng nói gì nữa là hơn. Anh về nhà anh đi, đừng về đây với tôi nữa.

Thành kiên nhẫn.

- Em không tin anh à? Kiều yêu Kim Trọng mà phải lưu lạc mười lăm năm với bao nhiêu người đàn ông thì sao?

Thùy cười nhẹ:

- Kiều là đàn bà còn anh. Anh là đàn ông đàn ông anh nhớ chưa? Đàn ông phải tự làm chủ lấy đời mình. Bây giờ em đợi anh quyết định. Anh không thể lửng lơ con cá vàng với em được nữa. Một là anh cưới em, hai là anh biến đi khuất mắt em, anh quyết định đi?

Thành hoãn binh:

- Chuyện đâu còn có đó. Anh về với em đủ hai mươi bốn giờ phép, mai một anh ở luôn với em, anh mặc kệ mẹ với cô dâu hờ của mẹ.

- Rồi cô ta sẽ có con với mẹ anh à? Nói nghe không vô chi hết.

- Anh mua xích, anh xích anh chặt vô em, yên trí chưa?

Mọi khi nhắc tới nàng cười, bây giờ thì không.

- Anh trả lời dứt khoát với em đi? Anh nhất định cưới người ta chính thức phải không? Trả lời đi.

Thành hơi ngạc nhiên, bình thường nàng hiền lành và rất dịu dàng, sao hôm nay nàng ăn nói như sắt lạnh lùng như những vết grom chém trên đá? Hai mắt nàng rực sáng long lanh nhưng hết hiền hết ngoan.

- Trả lời cho em đi, em không thể chờ đợi anh hơn nữa. Nếu anh cần cưới vợ thật, nếu anh thích thật, em sẽ bỏ đi cho anh rảnh tâm mà cưới vợ giàu vợ sang. Em có ngăn cản anh được đâu mà lo. Cứ thẳng thắn mà xử với nhau như vậy phải đẹp hơn không?

Thành xăm mặt.

- Em muốn bay mất mấy giờ phép của anh phải không?

- Em quý từng giây ở bên anh, nhưng là những giây phút thành thật.

- Em nói anh không thành thật với em?

Thùy gật đầu. Thành buồn bã:

- Chẳng bao giờ chúng mình hiểu nhau cả.

- Dĩ nhiên, nếu hiểu rõ lòng anh làm sao tôi yêu anh được nữa. Vì không rõ anh nên tôi mới yêu một người đàn ông hèn.

Chữ hèn vừa buông ra, Thành đứng phắt lên dang tay tát mạnh lên má nàng. Thùy trào nước mắt úp mặt xuống giường khóc ngất. Đã đến giờ anh đánh em rồi. Đã đến lúc yêu bằng tay chân, đã đến lúc tình đau như đâm đá. Tình tím như vết bầm, tình rát như vết thương, tình hằn như năm ngón tay chàng in trên má nàng.

- Khốn nạn, ăn nói với chồng như vậy hả?

Thùy nằm im cho nước mắt ràn rụa chảy ra. Bàn tay chàng cứng như thép, bàn tay chàng đen và to in lằn những vết đỏ ửng trên má nàng xanh xao và trắng mịn. Rát thật, đau thật nhưng không đau bằng tim em đã vỡ. Không xót bằng ruột em đã đứt, không khô bằng máu em đã đen. Thành bàng hoàng nhìn vợ, bàn tay to lớn của chàng in rõ trên má nàng, đôi mắt Thùy nào nùng và thê thiết nhìn chàng như oán trách thâm xương. Thành ôm chầm lấy vợ, dụi mặt vào ngực nàng.

- Thùy ơi, tha thứ cho anh, anh van em.

Thùy nằm im nước mắt vẫn rơi rơi từng hàng:

- Em không giận anh được nữa, không còn gì để giận anh.

- Anh xin lỗi em, anh nóng tính, anh nhịn nhục cả tuần, em không biết sao? Anh đã nghiền răng cả một tuần, để chờ phút nằm bên em.

Thùy bỗng nhiên nhồm lên ôm chặt lấy đầu chàng, vùi mặt vào mái tóc ngắn ngủi của chàng đầy mùi khét nấng, mùi gió sương, mùi thuốc súng, mùi lao khổ và nhịn nhục khóc sục sịt:

- Em có lỗi, tha cho em, em làm khổ anh, thôi được, trời cho em được anh phút nào em quý phút đó.

Thành biết nàng đã hết giận chỉ vì một câu nói của chàng, tình yêu thấm thiết lại về đầy phòng, Thùy trườn người xuống ôm chặt lấy chàng nói mê man:

- Em yêu anh, đừng lấy vợ giàu làm gì, trung sĩ hãy bình nhì cũng là chồng em hết, nếu cần em sẽ bán thân em đi nuôi anh lo cho anh.

Thành chặn tay trên môi nàng.

- Nói bậy.

- Nếu em dấn thân với một người đàn ông để anh được ngồi một chỗ an nhàn, để anh khỏi đeo lon trung sĩ anh có bằng lòng không?

- Không, thà anh chết đi còn hơn.

- Tại sao?

- Đau đớn.

- Em cũng đau đớn như vậy, nếu anh cưới vợ khác.

Thành ôm nàng:

- Anh hiểu, thôi được để tính sau.

- Anh vui sướng, anh hạnh phúc là được. Em không giận anh nữa đâu. Yêu nhau là chấp nhận những gì người yêu làm. Từ hôm nay anh tự do làm theo ý anh. Miễn anh vui sung sướng là được. Em thật tội yêu anh vì yêu mình, nên định giết anh khi mất anh.

Chàng cười:

- Em định giết anh à?

Thùy mở ngăn tủ lôi ra một khẩu súng giơ ra khoe Thành:

- Em lén lấy trộm súng của anh Hải để dành có lúc bắn anh, em tập bắn đàng hoàng rồi.

Thành hơi giật mình:

- Em định bắn anh thật? Thứ này tối tân lắm mà?

- Thật vì em yêu em nhiều hơn anh. Vì em nghĩ đến em nhiều hơn nghĩ đến anh.

- Còn bây giờ?

- Bây giờ em chợt hiểu rằng. Anh cũng có những nỗi nhọc nhằn khổ sở riêng của anh. Em không có quyền cản trở ý định của anh, bởi chắc anh cũng có cho riêng anh một lý do nào đó, mà em không hiểu nổi.

Thành thở dài.

- Anh hơi nặng tình với mẹ, anh không nỡ cãi mẹ, tại em không ở trong cảnh anh.

Tim Thùy hơi buốt nhói, nhưng rồi nàng mím môi ngồi yên.

- Nếu anh thấy cưới người ta đời anh sẽ yên lành, đời anh sẽ hạnh phúc, em sẽ rút lui. Sinh con xong em đi xa.

- Không, em không phải đi đâu cả.

- Yêu nhau thật, nhưng chính mình suốt đời không hiểu nổi nhau, em tin là anh yêu em, nhưng em không thể hiểu tại sao anh nhất định không cưới em.

- Anh cũng có những lý do khó nói cho em hiểu.

- Chắc anh cũng biết là em yêu anh tới ngàn nào nhưng anh ơi, tình yêu là gì mới được chứ?

Hai giọt lệ lăn trên má Thùy, Thành lấy khăn thấm khô cho nàng rồi đỡ dành:

- Anh chỉ được gần em chiều nay và vài giờ đêm nay nữa, mai lại phải đi sớm, nếu em cứ buồn hoài anh sẽ khổ tâm suốt một tuần lễ mà không làm sao về với em được, dù về anh sẽ bị tù nữa.

Thùy úp mặt vào ngực chàng:

- Em thương anh, em hứa không buồn nữa, đưa em đi chơi đi, suốt tuần rồi em chưa ra khỏi nhà.

Thành gật đầu:

- Em thay áo đi, mình đi ciné, có phim hay lắm.

Thùy cười gượng:

- Tại sao mình không tận hưởng những phút giây có nhau rồi mai có giết nhau đi, có bỏ nhau đi thì cũng lời được một ngày hạnh phúc.

- Em cứ nói nhảm hoài, anh giận bây giờ.

Thùy mặc cho chàng hôn:

- Mai một hôn vợ khác, anh có nhớ tới em không?

Chàng mím môi:

- Không được nói năng điên khùng như vậy nữa anh cảm nghe rõ chưa?

Khẩu súng nhỏ được Thùy cẩn thận giấu vào ngăn tủ như cũ, chàng đưa nàng xuống đường đi bộ đến rạp ciné, ai nhìn vào tưởng họ là cặp vợ chồng hạnh phúc nhất, có ai ngờ đó là thứ hạnh phúc đã lên men chua?

Hôm nay dạo phố mắt Thùy không trong xanh, má Thùy không gọn hồng như những lần trước, bởi vì tình yêu cho em đã khô mất rồi. Người ta đang xếp hàng trước quầy bán vé, dân Sài Gòn ngày một khô khan màu xanh, khô khan tình người vì không còn nơi nào giải trí mát hơn rạp tối. Vì người Sài Gòn chỉ hùng hục kiếm tiền, hùng hục đẻ con trong bốn bức tường khô nóng, người Sài Gòn chưa điên kéo cả bây không không lửa thể là ân đức tổ tiên còn đấy. Mở mắt ra khói mù, nhắm mắt lại thỉnh tai, tội nghiệp cho em, yêu anh bỏ nơi hiền hòa, bỏ nơi đây màu xanh về nơi đây cát bụi.

Thành vuốt những sợi tóc bết mồ hôi bên tai Thùy:

- Đợi một tí, anh len vào mua vé em nhé.

Mặt chàng bỗng đổi khác, tay chàng buông vội xuống rời xa tóc Thùy, rời xa tay Thùy. Chàng đảo mắt nhìn quanh như người trốn quân địch muốn trốn cảnh sát, Thùy bước tới toan hỏi, chàng vội lẩn ra xa Thùy chừng nào tốt chừng nấy, Thùy tròn mắt nhìn chàng:

- Anh làm sao vậy?

Chàng cắn môi buông tay Thùy xuống:

- Em đứng yên đây đi, đừng...

Thùy lấp bắp:

- Sao, anh nói sao? Sao anh đẩy em đi anh Thành?

Thùy nhìn theo mắt chàng, nàng cau mặt nhìn người con gái diêm dúa đi với gia đình người mẹ và các em, đang vuốt tóc cười hớn hờ. Cô ta bỗng nhìn thấy Thành, và xăm xăm bước tới hớn hờ gọi:

- Anh Thành! Trời ơi vui quá ta, đi ciné với « «măng» » em luôn đi.

Thành không nhìn Thùy nữa, bây giờ hai người đứng bên nhau như hai người xa lạ, như hai người không quen, Thành lảng dần lảng dần Thùy ra, tiến không được, lui không nổi. Thùy đứng im, cái bụng hơi to làm nàng hơi bối rối trước người con gái ăn mặc diêm dúa, đang hớn hờ nắm tay chồng nàng. Thùy chờ chàng quyết định, đành chờ. Nụ cười khê nở trên môi buồn bã của Thùy. Anh ơi! Em là vợ của anh đây mà. Chúng mình sắp có con với nhau, anh vừa mới hôn em xong, sao bây giờ anh lảng xa em. Anh hững hờ như người xa lạ, anh đứng gần em như hai người không quen, chờ vào mua vé. Sao tàn nhẫn vậy anh? Thùy lui lại dựa vào cột đá của rạp ciné, khoanh tay đợi chàng đóng trò. Thành bối rối nhìn nhanh Thùy, rồi lại bối rối chào người đàn bà sang trọng được cô gái gọi là măng.

- Anh Thành về sao không tới thăm Tuyết?

- Anh hơi bận.

Thùy vẫn dựa đầu vào cột đăm đăm ngó chàng. Chỉ cần em bước ra nắm lấy tay anh, gọi anh là mình ơi vào lấy vé đi. Chỉ cần em bước tới hỏi nàng, xin lỗi cô quen biết chồng tôi? Mọi việc chắc xong, nhưng em không làm em kính trọng anh, em muốn người đàn ông tự do quyết định đời họ. Em yêu thích những người đàn ông cương quyết và dám làm dám chịu. Em đứng đợi xem anh có thật là đàn ông hay không? Hay anh chỉ có cái xác. Cái vỏ của đàn ông thôi, còn thì anh hèn hơn cả em! Thùy áp bàn tay lên bụng đỡ dành mình và đỡ dành cả con, đêm nay ba xứng đáng làm ba con hay không, mọi sự sẽ rõ ràng ngay đêm hôm nay. Đêm hôm nay em khinh anh, hay em yêu anh, câu hỏi sẽ được trả lời. Nghĩ như vậy nên Thùy bình thản, nổi bình thản của người đã quá đắng cay đã quá khổ. Nàng vẫn đưa mắt nhìn chàng không rời một giây, Thành bị lôi kéo vào gia đình đó lúc nào không hay. Tuyết tự tin như mọi cô gái nhà giàu khác.

- Papa hỏi anh hoài, tuần sau papa sẽ dẫn anh lên gặp ông chỉ huy trưởng.

Thùy cười nhạt, đàn ông mà mơ dựa hơi đàn bà trời ơi hèn thế mà ta yêu. Ta là đàn bà, ta chưa bao giờ mong ước chuyện nương tựa bỉ ổi như thế, hướng chỉ là chàng. Để xem chàng hèn hay chàng đàn ông? Hình như Thành cũng bàng

hoàng về sự bình thản đến khó hiểu của Thùy. Chàng ngỡ ngàng ngập lúng túng bên Tuyết.

Tuyết ríu rít nắm tay chàng, thì thầm âu yếm, chán lại bóc kẹo cao su mời chàng. Chịu hết nổi Thùy lảng lảng bước xuống những bậc tam cấp, chết lạnh như về cõi âm. Nàng lủi vào đám đông bỏ về nhà bằng cái taxi kín hầm như quan tài. Trả tiền xe xong, không đợi lấy tiền trả lại, Thùy từ từ lên thang, môi vẫn cười mà máu đông khô, mà tim vỡ nát. Đừng ai trách nàng không ưỡn bụng ra chụp lấy tay Thành. Đàn ông là giống sinh ra để tự làm chủ đàn bà. Đàn ông là giống sinh ra để tự do, để chinh phục đàn bà và chinh phục vũ trụ. Đời nàng, nàng thù ghét những người đàn bà làm mất tự do của đàn ông. Nếu Thùy bước tới chụp lấy tay chàng, khi chàng không thích, nàng vui hay buồn, nàng hạnh diện hay đau xót khi giành giật van xin tình yêu của chàng?

Không, anh hèn mặc anh, em không thể hèn dù em là đàn bà, con vật yếu đuối nhất hèn hạ nhất của Thượng đế. Em hiến dâng vì em biết em yêu anh, em bỏ nhà đi vì em không muốn ba mẹ em phiền lụy. Và bây giờ em bỏ về mặc anh đóng tuồng với người ta, mặc cho anh tự do trên đời anh. Lan sẽ cười em ngu, Lan sẽ chửi em dâm, riêng em, em biết em yêu anh và em khinh anh. Lòng trống rỗng, hồn mênh mông, Thùy khe khẽ hát cho lòng bớt tủi cho tim bớt đau:

“Những con mắt tình nhân, nuôi ta biết nồng nàn. Những con mắt thù hận, cho ta đời lạnh căm, những mặc biếc cỏ non, xanh cây trái địa đàng. Những con mắt bạc tình, cháy ta ngày thần tiên...”

Đôi mắt anh giết chết tình yêu chúng mình. Không phải lỗi của em, không phải nơi em. Nửa giờ sau, một giờ sau hay hơn nữa Thùy không để ý, chàng ngập ngừng bước vào như kẻ trộm vào nhà.

Chàng thấp giọng:

- Anh mua vé dùm họ rồi vội về tìm em, anh sợ quá tưởng em đi mất rồi.

Thùy lạnh từ đầu tới chân, từ tim xuống bụng, từ trong ra ngoài, mặt nàng phảng phất một chút buồn băng khuâng, một thoáng nuối tiếc. Thế thôi.

- Anh thay áo rồi nghĩ cho khoẻ, anh mệt lắm rồi đó.

Thành mở lớn hai mắt, bởi vì không bao giờ chàng đoán trước nàng sẽ nói với chàng bằng giọng nói êm dịu đó. Thùy vẫn dựa tường nhìn đăm đăm người đàn ông đã từng... ngàn lần với nàng. Đời có bao nhiêu người chết đi rồi mới biết mình lầm như Thùy?

Chàng tạ tội:

- Anh xin lỗi em, tại sao em bỏ về?

- Em muốn chứng tỏ một lần chót rằng, em vẫn kính trọng anh, đòi em, muốn yêu kính mọi người, anh quên là em thường cảm ơn người phu xích lô, ông tài xế Taxi, khi bước xuống xe sao?

- Anh biết, nhưng anh khác.

- Từ hôm nay trong tim em, anh như mọi người.

- ....

- Em bỏ về vì em đã đợi anh quá lâu, em bằng lòng đứng im một góc, nghĩa là em dành quyền quyết định cho anh, nhưng rồi em thấy anh hèn quá, em thương hại anh, nên về cho đẹp.

- Thùy!

- Anh đừng nóng cũng đừng đánh đập em nữa, vì từ hôm nay em là người xa lạ đối với anh rồi. Đừng tát em nữa vô ích.

Thành nằm vật ra giường:

- Anh chán hết mọi sự.

- Sao anh không đi chơi với họ cho vui.

- Anh không vui.

- Anh không vui vì anh không biết dứt khoát, người ta phải biết lựa chọn mới vui được anh ạ.

- Em muốn nói gì nói thẳng ra đi.

Lần thứ ba nàng mỉm cười:

- Đừng bắt em nói lại chữ em đã dùng.

- Em cứ việc chửi anh đi nhưng em không được giữ mãi bộ mặt lạnh lùng đó.

- Chính anh dội nước đá toàn thân em. Chính anh làm em biến thành tảng băng mà.

- Bao giờ?

- Anh quên rồi à?

Thành năn nỉ:

- Thùy, em thấy rõ là anh không yêu người ta mà.

- Mặc anh, chuyện đó của anh.
- Bây giờ anh quyết định làm đám cưới, ngay sáng mai tụi mình làm đám cưới.
- Cám ơn anh, em từ chối.
- Tại sao, em ghen hả?
- Không, em hết ghen rồi.
- Thế thì tại sao?
- Tính em dứt khoát hơn anh nhiều, em chưa biết nói dối, em nói lại anh nghe rõ, em hết yêu anh rồi.

- Láo, hết yêu là hết cái gì?

- Em không còn cảm xúc khi ngồi bên anh nữa.

Nàng dừng dừng nói. Chàng ôm lấy mặt nàng lay mạnh:

- Thùy, đừng nhìn anh như vậy nữa, anh van em.

- Mắt em cũng lạnh lẽo mắt rồi phải không?

Thành gục mặt vào ngực vợ ứa nước mắt:

- Thùy! Anh lạy em, bây giờ em muốn gì anh cũng chịu em hết.

- Em không còn gì để ao ước nữa Thành ạ.

Thành vẫn lắc mạnh đầu nàng:

- Em khóc đi, em khóc đi, chảy nước mắt ra tha thứ cho anh.

- Nước mắt em khô rồi, trái tim em lạnh toát. Anh sờ coi, tim em lạnh ngắt như quả lắc bằng đồng.

Thành đặt tay lên ngực nàng, nhịp đập yếu ớt đều và chậm.

- Em, anh lạy em, sao em không khóc lóc la hét đi.

Thùy lắc đầu:

- Vì tình yêu đã đóng băng. Vì em với anh bây giờ là hai băng sơn đứng gần nhau.

- Em ghen gì mà ghen khiếp đảm quá vậy em? Anh thì chưa có gì với cô ta cả.

- Anh lắm, em không ghen, em có yêu anh nữa đâu mà ghen.

Thành buông vợ ra thờ dài thật mạnh:

- Em bắt anh năn nỉ tới bao giờ mới tha cho anh? Hết một buổi tối rồi. Tụi mình chỉ còn vài giờ đồng hồ nữa thôi.

- Còn vài giờ hay còn ngàn năm thì cũng vậy.

Chàng quát khế:

- Thùy!

Nàng thần thờ nhìn chàng. Thành hoảng hốt quỳ xuống ôm mặt vợ vì ánh mắt nàng đã dại đi vì mặt nàng đã phẳng lì vô cảm:

- Thùy! Trời ơi em làm sao thế này?

Thùy cười rất mong manh:

- Em có làm sao đâu.

Thành cắn răng vào nhau:

- Sao em không khóc, sao em không la hét đi Thùy.

- Yêu nhau người ta mới khóc với nhau được. Không ai khóc với người xa lạ.

- Anh là người xa lạ với em?

- Từ hôm nay.

- Láo, em còn yêu anh, đừng đóng kịch với anh nữa, em ghen quá em không khóc được nữa chứ gì.

- Cô ta không đáng xách guốc cho tôi, tôi không ghen, nghe rõ chưa?

- Người như thế nào mới đáng cho em ghen?

- Chẳng có ai đáng cho em ghen cả, vì em hết yêu anh rồi Thành ạ. Vấn đề giản dị là em thích một người đàn ông thật là đàn ông.

Thành vùng đứng lên nhưng thấy nàng quay đi không thèm nhìn, chàng bực tức ngồi phịch xuống ghế. Thùy khoanh hai tay trước ngực, lòng nhói buốt

nhưng mặt phẳng như gương. Tim nhúc nhối nhưng nụ cười thoáng hiện. Tự nhiên nàng nghĩ đến Sơn Dương mái tóc hơi dài phóng xe vùn vụt như cây rừng vùn vụt lùi biến sau lưng. Đôi mắt mơ mộng, đôi mắt sáng mênh mông. Sơn Dương chắc không bao giờ thèm nghĩ đến chuyện dựa hơi đàn bà. Sơn Dương chắc không bao giờ để ai xen vào tình yêu của chàng, dù là cha mẹ, dù là uy quyền dù là vua chúa trên đời này với Sơn Dương không gì quý bằng tình yêu. Trên đời này với Sơn Dương yêu thương là tất cả. Như Thùy đã tin vào tình yêu, đã ngoan hiền dâng thân cho người tình không tính toán, không so đo. Để rồi chàng tính toán so đo từng chút, chàng cân nhắc từng li. Chàng ngại ngần trăm điều ngàn chuyện khi yêu nhau. Chàng sợ ràng buộc chàng lo âu tương lai. Chàng thẳng cứng khi ân ái, xong việc chàng khom lưng sợ hãi. Mẹ cha, anh em, quyền uy và lính tráng. Ôi tình yêu với chàng nhẹ hơn lông hồng. Tình yêu với chàng thoáng mây tan. Ngay nền tảng đầu tiên là yêu đương. Hai người đã khác biệt nhau rồi, Thùy một sống một chết khi yêu. Thùy dám thách thức tất cả bằng con tim nhiệt thành của nàng. Yêu anh rồi bỏ nhà đi hoang, yêu anh rồi vác bụng lang thang vô định. Yêu anh rồi đói khổ, rồi nhục nhằn. Được hết, miễn em yêu anh, miễn chúng mình có nhau. Thành trái lại, yêu mà vẫn sợ, yêu như lòng khùng, rồi chiến tranh, rồi cha mẹ, rồi tiền bạc. Một cái cò con cũng làm nao núng tình yêu của chàng.

- Thùy!

- Em đang ngồi trước mặt anh và vẫn sẵn sàng nghe anh.

- Cấm em không được giữ giọng nói đó với anh nữa.

- Em nói giọng gì với anh bây giờ? Nếu em và anh xáp vào nhau bây giờ ngọt nồng mê man, thì chỉ là con thú mang tên Thùy sấp vào anh thôi. Tình yêu đã hết rồi anh ạ.

- Quá quắt nó vừa vừa thôi chứ. Anh phải lịch sự với gia đình người ta một chút chứ.

- Tự do, quyền của anh đó, em có nói gì đâu? Em có ngăn cản anh đâu nào, em bỏ về cho anh lịch sự với gia đình người đó thôi. Em cũng lịch sự thua gì anh phải không?

Thành lừ khừ rồi ngồi im, vắt chân lên gối Thùy. Đàn bà có thể mới hôm qua hôm kia nồng nàn như hơi thở, quẩn quít như đuôi sam, rồi bây giờ lạnh lẽo như con đường sắt xuyên Tây Bá Lợi Á thế này? Chưa bao giờ Thành thấy Thùy lạ lùng như hôm nay, nàng giữ nguyên bộ mặt thường ngày, không cau có không rạn rụa nước mắt.

- Em với anh bây giờ là hai băng sơn, đưa ở đâu bắc cực đưa trôi nam băng dương, đừng mong xáp tới gần nhau nữa anh ạ.

Thành lắc đầu:

- Bây giờ em tính sao?
- Chẳng tính sao cả, chỉ muốn anh đi về nhà, anh núp sau mẹ anh.

Chàng quắc mắt lên chạm phải nụ cười dửng dưng của Thùy, chàng thù người ra chịu trận:

- Còn đứa con của tụi mình.
- Em làm lẫn nên có nó, em chịu trách nhiệm với con, em thề nuôi con em nên người. Anh khỏi cần lo.
- Nhưng nó là con anh.
- Anh không dự tính có nó, đừng quên có một lần anh cố tình phá nó không cho nó ở trong bụng em.
- Bậy nói bậy.
- Anh có nhớ một ngày anh hùng hực gần mười lần không. Mãi sau này em mới biết rõ ý định xấu đó của anh.

Thành quát:

- Im đi.
- Anh không đủ can đảm nghe em nói nữa.

Thành ôm đầu:

- Đàn bà, mẹ nói không sai.
- Trời ơi, giờ phút này còn viện trợ mẹ ra với em à?

Thùy cười cười nói tiếp:

- Tôi có bầu tôi chạy phăng phăng trên đồi, tôi không gọi mẹ tôi một lần. Tôi bị người ta đẩy tôi lên Đà Lạt, tôi cắn răng lại không gọi cha tôi. Tôi ăn cơm toàn rau, tôi hết cả tiền không thèm viết thư xin mẹ tôi nữa các. Tôi chỉ cầu cứu anh. Tôi chỉ van xin anh. Nhưng bây giờ thì thôi. Cây thông không còn là cây thông nữa, tôi yêu anh lỡ rồi, tôi chịu một mình, nhất định không kê khổ với mẹ tôi.

Thành quăng cái ghế rầm vào tường, Thành ném cái ly vỡ giòn trên mặt bàn, vợ chàng vẫn ngồi yên không biến sắc, con ghen đã làm nàng thành tượng đá

đòi đòi câm lặng. Sự thất vọng về người tình bằng si mê và tin yêu đã biến nàng thành người đàn bà lạnh lẽo như hồn ma.

- Thùy!

Nàng ngược mặt lên nhìn chàng. Thành trừng mắt:

- Em nghĩ gì nói tôi nghe coi.

- Nghĩ tới Sơn Dương.

Thành cười nhạt:

- Thì ra thế, thảo nào.

- Cũng như anh những lúc ở gần tôi, anh nghĩ đến cô Tuyết của anh vậy đó. Có người vợ, người chồng nào dám thề độc suốt những ngày sống chung không một lần suy nghĩ tới người khác không? Anh dám thề với tôi những lúc ở gần tôi anh không nghĩ tới ai không?

Ngon đèn vàng trên tường hắt xuống da thịt Thùy mỏng manh. Đôi mắt Thùy long lanh như muốn khóc mà khóc chẳng nổi. Thành chột nhói lòng vì ý nghĩ sắp mất nàng vĩnh viễn. Chàng bước nhẹ tới gần bên vợ, đặt một bàn tay lên đùi nàng:

- Anh xin lỗi em.

Nàng dịu dàng đặt tay Thành xuống thành ghé:

- Anh không có lỗi gì cả. Giữa chúng mình bây giờ còn ai có lỗi với ai nữa đâu anh.

- Sao em giận dai quá vậy?

- Anh làm, em có giận anh đâu.

- Không giận sao từ lúc anh về tới giờ em lạnh như băng vậy.

- Vì em không còn yêu anh nữa.

- Em nói thật?

Thùy gật đầu, Thành dẫn mạnh tay kéo xóc nàng đứng lên:

- Nhìn mắt anh, trả lời câu hỏi của anh.

Thùy hất tóc ra sau:

- Anh hỏi đi.

- Bây giờ, ngay bây giờ anh bỏ đi em có khóc không?

Tim nàng hơi nhói buốt nhưng rồi nàng mím môi lại lắc đầu:

- Không.

- Bây giờ anh cưới vợ, em có khổ không?

Thùy đưa mắt nhìn chàng rồi gằn mạnh từng tiếng:

- Không bao giờ.

Thành đẩy nàng ngã trên giường, tiện đà chàng nằm lên ôm chầm lấy vợ. Thùy ngao ngán:

- Vô ích cảm xúc cháy thành tro than, da thịt em tiêu từng mê đắm, tay chân em liệt gân hết trơn rồi.

- Nói nhảm.

Chàng cúi xuống nhưng khi môi chàng đặt lên môi nàng, chàng buồn bã buông ra, sự lạnh lùng của Thùy làm chàng mất hết can đảm.

- Em giận anh thiệt sao Thùy?

Thùy khép kín mọi ngõ vào, bế quan toả cảng rồi anh ơi. Kim tự tháp đóng kín chôn đi tình yêu của chúng mình ngàn năm trong đó, sức chịu đựng của Thành có hạn. Chàng bỏ ra ghế ngồi hút thuốc.

- Đó là ý em đấy nhé, sau này có chuyện gì em đừng trách anh.

- Không bao giờ tôi oán trách anh nữa đâu.

- Bây giờ em muốn gì?

- Em muốn đi ngủ, em buồn ngủ quá rồi.

Thùy quay mặt vào tường nhắm mắt lại, Thành bực bội mà không làm gì được vợ. Giấu mặt đi nước mắt Thùy mới ứa ra. Thùy cắn răng lại nhất định không run vai, không nức nở. Anh hèn lắm, em khinh anh rồi, nhưng em trót đã yêu anh, thà anh bỏ hẳn em, anh dứt khoát chọn lựa có thể em đau khổ nhưng em không khinh anh như thế này. Khinh người mình trót yêu, chẳng còn gì đau khổ hơn. Đau khổ như người đàn ông nhìn vợ đi làm điếm. Nước mắt nàng ràn rụa chảy ra mà Thành tưởng nàng ngủ, tưởng nàng đứng đứng với chàng. Thành bước tới lấy cái ghế dài nằm thẳng người, hai mắt khép hai tay vòng trước ngực.

Đêm nay hai người giận nhau, hai người ngủ xa nhau nên căn phòng thờ dài, nên ngọn đèn u uất.

Thành mở mắt nhìn trần nhà, Thùy nằm nghiêng. Thùy khóc từng cơn rất thảm, đừng khóc nữa nước mắt ơi, khô đi nước mắt ơi, chàng không đáng cho ta tiếc nuối. Chàng không đáng cho ta tôn thờ. Thùy chùi khô dòng lệ cuối cùng chảy ra vì chàng. Thùy nghiền chặt những chiếc răng đau xót vào nhau. Thành cũng không ngủ được, chàng nhắm mắt lại, rồi lại mở mắt ra, một lúc sau chàng xô mạnh cái ghế bước tới gần Thùy:

- Quay ra anh hỏi.

Thùy vẫn nằm im không nhúc nhích. Thành đành dụ giọng:

- Thùy! Đừng làm anh mệt, vài giờ nữa anh phải đi rồi.

Thùy quay mặt ra giọng mềm hãn xuống:

- Đừng phiền em, không phải lỗi ở em, chính anh giết chết tình yêu của em.

Nàng che mặt khóc:

- Không còn yêu anh nữa, em còn đau khổ hơn anh. Hôm nay em đau khổ hơn ngày bỏ nhà đi nhiều lắm, hôm đó anh cũng hát hủi em, anh cũng bỏ mặc em với cái thai, nhưng em còn yêu anh, còn quý anh.

- Sáng mai anh đưa em đi làm giấy tờ, anh sẽ làm đơn xin phép cưới vợ.

Thùy lắc đầu:

- Đây là lần thứ ba anh hứa với em lời đẹp đẽ đó, em không tin nữa đâu, mai anh về thăm nhà mẹ nói ra, em nói vào, anh lại đổi ý.

Nàng ngồi ngay người nói từng tiếng:

- Mẹ anh tới đây, em gái anh tới đây bắt em bỏ anh đó, anh tính sao?

Thành thờ dài:

- Anh không bỏ em được.

- Nhưng anh cưới vợ chứ gì?

Chàng ngồi im, Thùy lạc giọng:

- Lúc chiều anh không dám nhận em là vợ anh trước mặt họ, anh buông tay em ra, anh không dám nắm, anh còn nhớ không? Sao anh không đứng im bên

em, giữ nguyên tay em? Anh còn nói anh không bỏ em nữa làm gì? Anh quên rồi à? Có cần em tả lại không?

Chàng chưa kịp trả lời, nàng thần thờ tiếp:

- Người ta bước lên một bậc. Anh rời xa em một tấc. Người ta tới gần một bước, anh lảng lảng xa em ba bước. Anh hết dám ngó em. Anh ngó lơ đi. Chúng mình lúc đó như người không quen biết. Em lúc đó như con mẹ bầu của thằng cha khác. Anh lúc đó không còn là của em. Em hết yêu anh ngay từ lúc đó. Lòng em dần dần biến thành băng. Bởi vì chính anh, anh muốn đứng gần em như hai tảng băng lạnh. Anh muốn như vậy, chứ không phải em muốn. Lúc đó em thương anh kinh khủng. Em nói thật đó, em bỏ về cho anh tự xử đẹp hơn. Nếu không thương anh, em sẽ ở lại phá anh.

- Anh hiểu, bởi vậy anh mới khổ tâm. Chính vì em lảng lảng bỏ về anh mới khổ.

- Anh không khổ đâu. Em bắn nát ngực anh chưa đáng những gì anh đã hành hạ em. Nhưng thôi, em muốn im lặng nhìn đời quay cuồng. Em vẫn muốn kính trọng tự do của anh. Khẩu súng lén lấy trộm định giết anh em đã cho anh thấy rồi đó. Xa nhau em chỉ xót xa có một điều.

- Điều gì?

- Em... không tiếc gì anh cả nhưng em tiếc cho mình đã yêu lầm người.

- Tại sao?

- Anh hèn. Anh nghe rõ chưa? Đàn ông phải tự làm chủ đời mình. Phải tự tin vào mình và xây tương lai mình bằng hai bàn tay anh. Đừng nương nhờ vào bất cứ ai ngay cả bố mẹ ruột của anh nữa. Em buồn vì đã yêu một người đàn ông thật chẳng đàn ông một tí nào.

Thành đở bùng mặt, không còn câu nào tàn tệ hơn nữa.

- Cám đi.

Thùy hát mặt:

- Em không câm, quát như vậy càng để lộ chân tướng thiếu can đảm của anh nữa. Đàn ông đừng nên hèn. Đàn ông phải làm chủ vũ trụ này, trước khi muốn làm chủ đàn bà anh phải làm chủ được anh. Anh biết anh muốn gì, anh phải làm điều gì đó chứ. Thà anh sợ anh, tôi không khinh anh. Đấng này, anh yêu tôi mà không chiến đấu để có tôi. Anh hèn rõ ràng còn chối cãi gì nữa.

Chữ hèn nhắc lại nhắc đi làm mắt Thành đỏ rực:

- Vâng tôi hèn đó. Cô yêu tôi. Cô bỏ nhà đi theo tôi làm gì? Tôi có năn nỉ cô về đây đâu, hay chính cô về đây năn nỉ tôi.

Thùy cười đau đớn:

- Đừng nói thêm giọng đó. Tôi ốm. Đúng. Tôi bỏ nhà đi theo anh, tôi mò về đây tìm anh, vì tôi yêu anh. Và tôi tưởng anh yêu tôi. Nhưng tôi không hèn. Đừng quên tôi chưa ngửa tay nhận một xu của anh nhé, đừng quên căn phòng này của bạn tôi cho tôi ở. Tôi chữa hoang đó, tôi hét lên tôi chữa hoang được cơ mà, chỉ nhục cho những ai thích mà không dám làm, làm mà không dám chịu.

Giọng hai người có ớt có muối rồi, mắt hai người có lửa, tim hai người có hơi. Thành buồn:

- Đồ khốn nạn.

Thùy mím môi:

- Đồ hèn nhất núp váy mẹ suốt đời anh chẳng làm nên trò trống gì đâu. Tôi sẽ chống mắt nhìn xem anh làm trò gì?

Thành xấn tới, Thùy lắc đầu:

- Đừng đụng tới người tôi. Anh không có quyền hạn gì trên người tôi cả. Tốt hơn hết anh nên về với mẹ anh, núp váy bà mà đánh vợ.

Nhìn bụng Thùy to, nhìn mắt Thùy long lanh giận dữ nhưng nhạt nhòa nước mắt. Thành ngòì phịch xuống ghế:

- Đến nước này rồi sao em?

- Tôi không muốn nhìn thấy mặt anh nữa.

- Tưởng gì, như vậy thì quá dễ.

- Phải đó, anh nên về mà cưới con gái ông tướng mà núp váy vợ, hết núp mẹ, lại núp vợ. Đời anh may ra yên thân hơn tôi, nhưng nhất định không ngửa mặt lên được đâu.

Thành đứng phắt lên:

- Đó là lời em nói?

- Anh cứ yên ổn lương tâm mà cưới vợ. Tôi không phá cái đám cưới bản thủ của anh đâu. Tôi hư hỏng thật, tôi bất hiểu với cha mẹ tôi nhưng tôi không hèn.

Thành đứng phắt lên, ùng ùng thay quần áo, Thùy vẫn cười nhạt khoanh tay mà nhìn. Khi người ta yêu say đắm người ta giận, người ta ghen vỡ tung trời đất ra chưa thoả. Người ta giết nhau chưa hả lòng. Thành nghiêng răng nhìn Thùy ngồi dựa vào thành giường. Nàng vẫn ngồi yên không nín kẻo.

- Không bao giờ tôi trở lại căn phòng này nữa.

Chàng doạ dẫm.

Thùy vẫn ngồi im, nếu lúc đó Thùy ứa nước mắt ra, thảm kịch đã không xảy ra. Đàng này nàng cười cười không nói. Thành mở tung cửa bước ra ngoài. Cánh cửa đóng sầm lại, Thùy mới đứng phắt dậy chơi với gọi theo. Tiếng gọi nghẹn tắt trong cuống phổi. Nàng úp mặt vào hai bàn tay khóc ngất đi.

- Thành! Thành!

Tiếng giầy chàng đã xa, Thùy bàng hoàng nhìn quanh phòng, vắng anh mãi mãi. Mất anh suốt đời, không bao giờ còn có nhau, không bao giờ tôi trở lại căn phòng này nữa. Bốn bức tường còn ghi lời nói định mệnh đó của chàng. Thùy hoảng hốt cực độ, nàng tung cửa chạy như lao ra ngoài. Chàng vừa bước xuống hè phố thì nàng còn chơi với trên đầu bậc thang.

- Anh! Anh Thành!

Chàng hết nghe nữa rồi. Hạnh phúc cũng tung cánh mà bay rất cao, Thùy nức lên chạy lao xuống cầu thang. Miệng nàng gọi thất thanh, hai cánh tay nàng chơi với theo chàng. Tình yêu thật nhất còn trong giây phút đó. Nàng chửi chàng vì nàng còn yêu. Cả hai đều không biết không hay điều đó. Bây giờ chàng đã mất hút dưới đường phố nàng mới bàng hoàng chạy theo. Hai tay nàng chơi với thân thể nàng chao đi trượt lăn trên từng bậc thang lạnh, một cái vỏ chuối trẻ con vô ý để rơi trên cầu thang. Thùy hét lên một tiếng thật thê thảm, rồi nằm im dưới bậc thang cuối cùng, cơn đau như xé nát người nàng ra. Bụng nàng quần xiết như đứt từng khúc mất rồi, mắt Thùy mờ đi, nàng ôm bụng quần quai dưới nền nhà.

Lan tông cửa chạy ra ôm mặt rú lên:

- Mẹ ơi, Thùy ngã cầu thang rồi trời ơi, trời!

Mắt Thùy đã khép kín, toàn thân Thùy đầy máu. Lan run rẩy đỡ bạn lên, mặt cắt không còn một chút máu. Cả nhà đổ xô ra kinh hãi nhìn bộ đồ mát màu hồng của Thùy đỏ thẫm những máu.

Mẹ Lan kêu lên:

- Thằng Hải lấy xe mau nó làm băng rồi, nguy lắm.

Lan bóp mãi bàn tay lạnh ngắt của Thùy rồi khóc. Thùy đau như chết đi sống lại suốt quãng đường từ nhà đến nhà thương, nửa giờ sau, trong nhà thương, bác sĩ lắc đầu:

- Mất máu nhiều quá, khó lòng cứu nổi cả hai mẹ con.

Lan đau đớn:

- Bác sĩ, cứu dùm mẹ vậy.

Vị bác sĩ chích nước biển cho Thùy rồi hỏi nhỏ:

- Ngã ở đâu mà nặng thế này?

- Dạ ngã cầu thang, có lẽ từ bậc trên cùng xuống đất.

Lan sực nhớ:

- Anh Thành đâu mẹ?

Người mẹ lắc đầu:

- Quýnh quá không để ý, chắc cậu đi rồi chứ không thì đâu đến nỗi này mà nó đi đâu ngã thảm thế này chứ.

Đứa bé chết từ trong bụng mẹ, Thành bỏ đi không biết con chàng đã chết. Suốt hai ngày Thùy mê man không biết gì, ngày thứ ba nàng mệt nhọc mở mắt ra ngơ ngẩn nhìn quanh phòng, Lan mừng rỡ:

- Thùy, Lan đây này! Thùy khỏe chưa?

Thùy khe khẽ:

- Thùy bị ngã cầu thang phải không?

- Ừ, ngã cầu thang. Trời ơi! Tưởng...

Thùy sờ tay lên bụng:

- Ủa, mình sinh rồi sao?

- Ừ sinh rồi.

Thùy đưa mắt ngó quanh:

- Con của Thùy đâu Lan?

Lan ấp úng, môi mím lại nghẹn ngào không nói. Thùy chột hiệu giọng nàng buồn thê thiết:

- Nó chết rồi phải không Lan?

Lan gật đầu:

- Thùy bị làm băng mất máu, nó ngộp thở nên chết, hơn nữa mới có mấy tháng.

Thùy mở tròn hai mắt nhìn đăm đăm bạn, rồi nước mắt dòng dòng chảy ra:

- Sao Lan không cứu nó cho mình?

- Bác sĩ phải giải phẫu để cứu Thùy. Mà Thùy đi đâu để ngã cầu thang vậy Thùy?

Thùy nảo nùng:

- Minh chạy theo gọi anh ấy, anh ấy không trở lại nữa.

Lan kêu lên:

- Cái gì, không trở lại nữa là sao?

Thùy ngã đầu sang một bên:

- Anh ấy không trở lại nữa, Thùy phải chạy theo gọi.

Lan thở dài:

- Mấy hôm nay cả nhà quýnh không ai báo tin cho anh ấy nữa.

- Thôi, đừng cho người ta biết làm gì? Chẳng còn gì nữa cả. Con chết là hết rồi, hết thật rồi Lan ơi.

Lan đau xót nhìn gương mặt đầm đìa nước mắt của Thùy rồi vỗ về.

- Gắng nghĩ cho khỏe.

Thùy oà lên:

- Trời ơi, chồng bỏ, con chết. Mình sống nữa làm gì. Tại anh bỏ em nên con chưa kịp ra đời nên đã chết. Em chưa kịp nhìn con, con đã bỏ em, em chưa được làm vợ anh, anh đã phụ em rồi.

Lan cuống:

- Thùy, nín đi đừng khóc nữa.

Thùy nghẹn ngào:

- Tại mình Lan ạ, chính mình đuổi anh ấy đi. Chính mình nhục mạ anh ấy, chính mình tuyên bố không yêu nhau nữa.

- Rồi anh giận dữ bỏ đi?

- Anh bỏ đi, Thùy mới hoảng và mới biết mình còn yêu, Thùy chạy theo gọi nhưng anh không thèm nghe nữa.

Thấy Thùy miên man nói như sắp mê, Lan dỗ:

- Ngủ đi Thùy, mai Lan đi tìm anh ấy cho.

Thùy lắc đầu:

- Không, nếu anh ấy còn yêu Thùy, anh sẽ tự tìm về. Đừng gọi, đừng tìm người ta, khi người ta đã muốn bỏ đi, nhục lắm. Lan đi tìm anh ấy Thùy sẽ cắn lưỡi tự tử.

Suốt một tuần lễ Thùy hét khóc lại cười, hét yêu thương lại giận ghét người nàng yêu. Mặc Thùy ngăn cản, chiều thứ bảy Lan nhất định đi tìm Thành. Vừa bước xuống xe, Lan thấy Thành tươi cười dắt tay người con gái áo vàng rời cái xe hơi màu kem sang trọng đi vào nhà. Mắt Lan quắc lên, nàng xăm xăm bước tới đứng ngay trước mặt Thành, buông một câu vừa đủ cho Thành nghe.

- Khốn nạn!

Nói xong nàng khinh bỉ quay đi, leo lên xe đóng rầm cửa lại. Thành ngỡ ngàng ôm lưng cô gái đi vào nhà mẹ chàng. Lan thương bạn gặp thằng sở khanh đến uất người đi được. Nàng trở về bệnh viện nhìn Thùy ngủ nước mắt còn đọng trên khoé mắt cắn răng lại quay nhìn xuống đường.

Lan vuốt nhẹ sợi tóc ướt nước mắt của Thùy, hai mắt Lan đỏ hoe, Thùy nói mê:

- Tội nghiệp con chúng mình quá anh ơi. Sao anh thề không trở lại với em. Anh không biết em còn yêu sao Thành, anh cưới vợ giàu vợ sang, nên con mới bỏ chúng mình đó anh ơi, con đã chết rồi.

Lan lắc đầu lay bạn:

- Thùy, tỉnh lại đi.

Thùy bàng hoàng mở mắt ra:

- Con của mình đâu Lan, bế nó vào cho Thùy nhìn một chút đi Lan.

Lan xót xa:

- Mai một trời sẽ cho Thùy thật nhiều con, tội nghiệp, Thùy thiệt thòi quá. Trời không bỏ Thùy đâu.

- Chắc không có trời đâu Lan ạ. Thùy có làm gì nên tội đâu mà anh ấy bỏ Thùy? Con có làm gì đâu, mà con phải chết?

Thùy bóp tay bạn:

- Thùy làm phiền gia đình Lan quá. Biết bao giờ Thùy trả nổi ơn của hai bác, Lan. Thành bỏ đi rồi biết tính sao đây? Thùy không còn mặt mũi trở về với gia đình nữa đâu.

- Thì cứ ở với Lan đi học lại. Ba mẹ mình coi Thùy như con vậy đó, Thùy không thấy sao?

- Mấy hôm nay có thấy anh Thành về tìm mình không Lan?

- Chắc anh không được về, lúc này không yên người ta cấm sinh viên về phép. Hay để Lan lên Thủ Đức tìm anh ấy nhé.

Thùy lắc đầu:

- Thôi Lan ạ, người ta không về nghĩa là người ta hết yêu Thùy rồi, Lan lên tìm chỉ thêm bề bàng cho Thùy thôi.

Thùy nói như vậy nhưng ngày nào nàng cũng đợi Thành đến thăm, Thùy vẫn nuôi hy vọng mong manh chàng không quên nàng, Hai tuần sau nàng đã đi lại được trong phòng, da nàng bắt đầu hồng phơn phớt. Vắng Lan và những người trong gia đình Lan ghé thăm, Thùy lại nôn nóng đợi Thành. Anh biến biệt không về với em nữa. Anh nhất định bỏ em thật sao Thành? Rồi bệnh viện về lại căn phòng màu hồng với hình bóng Thành với giọng cười và những lần mê man làm Thùy mờ mắt vì nhung nhớ. Nàng khựng lại ngay cửa phòng, hai tay run đặt lên trái tim. Cuộc cãi vã đã xảy ra nơi đây, đã chia hai người ra hai nơi. Đã giết đứa con của chúng mình. Em nhớ anh quá, anh biết không? Con của mình chết rồi. Anh không biết sao? Tại sao anh không về thăm em. Bắt em đã tìm anh rồi lại sĩ nhục em nữa hay sao. Em đã tìm anh bao nhiêu lần rồi. Từ lúc mang con anh trong bụng, chỉ có em đi tìm anh sau những giận hờn. Tình anh cho em giảm đi vì thế. Tận đáy lòng anh đã khinh em. Không, em không bao giờ tìm anh nữa. Dù anh có ở ngay bên kia con đường Gia Long có nhiều bóng cây này em cũng không tìm anh đâu.

Thôi Thùy ơi, tại vì mi khờ dại leo lên giường chàng khi chưa cưới xin, nên đời mi khổ, nên chàng khinh mi. Đừng đợi chờ chàng, đừng oán trách chàng nữa, đàn ông ai cũng như nhau. Thùy chùi nước mắt ngó quanh căn phòng rồi bước tới ngồi phịch xuống ghế. Bàn tay đặt trên bụng chẳng thấy con đâu, nước mắt lại từ từ rơi. Người ta vào bệnh viện ra có bé con về. Mình vào rồi về không? Người ta yêu nhau rồi có chồng, mình ngàn lần ân ái bây giờ nằm không?

Thùy mở tủ áo, áo quần của chàng còn nguyên trong đó, Thùy dăm dăm nhìn rồi thở dài.

Thành đẩy cửa bước vào, hai người lạng người ngó nhau, Thành run giọng:

- Anh Hải nói em bị hư thai.... anh vội xin phép về.

Thùy tái mặt lão đảo bám tủ vì quá xúc động.

- Sao không đợi tôi chết rồi hãy về thăm.

- Anh không biết, anh tưởng em giận anh.

Thùy cười nhạt, lạ lùng với chính mình. Mới cách đây không đầy một phút, lòng nàng dạt dào nhung nhớ, đầy ắp mê đắm. Nàng gọi tên Thành trong nước mắt, tưởng chừng gặp lại nhau sẽ ôm cứng lấy anh không rời. Tưởng chừng gặp lại nhau sẽ tha thứ hết. Sẽ quên hết đau thương, bây giờ có chàng đứng trước mặt nàng lạnh lùng hơn băng sơn. Xa anh thì đau xót, nhớ quần quai da thịt anh. Gần anh thì oán thù bùng mặt, tưởng giết đi anh đi chưa thoả lòng.

Anh trầm giọng:

- Đừng nhìn anh như vậy nữa Thùy. Trong hoàn cảnh nào anh cũng yêu em.

Thùy cười nhạt:

- Cám ơn anh, mời anh ngồi chơi.

Chàng cau mặt:

- Căn phòng này của hai đứa, không cần em phải mời anh.

Thùy nhẹ nhàng ngồi xuống ghế:

- Mấy hôm em nằm nhà thương chắc anh bận rộn lắm.

- Anh không bận, nhưng anh giận em nên không về.

- Người có quyền giận phải là em.

Thành cúi mặt xuống không dám nhìn bụng nàng, chỗ chàng đã gửi một đứa con, mắt Thành hơi tối đi nhưc nhói, Thùy run giọng:

- Con anh chết rồi, anh hai lòng chưa? Giữa chúng mình vậy là hết. Chẳng còn gì ràng buộc nhau nữa phải không anh?

Chàng cắn môi đôi mắt hơi đỏ:

- Anh ân hận quá, anh về để tạ tội với em.

Thùy lắc đầu:

- Cảm ơn anh.

Thành bước tới quỳ sụp xuống bên nàng. Thùy nhẹ nhàng đẩy tay chàng ra xa:

- Em hết cảm xúc rồi, người em lạnh lắm, anh đừng chạm vào em, tội nghiệp em anh ạ.

Nàng bình thân đến thâm thắm được:

- Làm đám hỏi rồi phải không anh, bao giờ anh ra trường?

- Anh sẽ đi ngành, anh chỉ ở Thủ Đức hai tuần nữa thôi.

- Em mừng cho anh, em mừng lắm, anh khỏi phải ra trung sĩ em mừng lắm.

Nước mắt nàng bỗng trào ra, nàng quay đi giấu rồi thấp giọng:

- Con chết, nghĩ cho cùng cũng là cái may, nhưng mà em buồn lắm anh biết không, còn nó chắc em đỡ bơ vơ hơn, thôi anh về đi.

Nàng đứng lên:

- Để em soạn va li cho anh đem về.

Thành kêu:

- Thùy!

Chàng khỏ sở:

- Em thừa hiểu yêu không tính toán nhưng hôn nhân thì.... có tính toán, nghĩa là có đối trá, em hiểu cho anh.

Thùy gật:

- Em hiểu, em có phá đám cưới của anh đâu. Anh cứ yên tâm, em cần tình yêu chứ không cần chồng. Tình yêu không còn em giữ anh làm gì nữa đây?

- Anh yêu em, mãi mãi anh yêu em.

- Đừng gian dối với em, với ai thì được, đừng dối em, em có bao giờ em nói dối anh đâu mà anh nỡ gạt em.

Thùy kê:

- Thú thật với anh lúc anh chưa về, em nhớ anh lắm. Em khóc và gọi tên anh hoài suốt hai tuần lễ nằm trong bệnh viện. Bước vào căn phòng này em tưởng ngất đi được vì nhớ anh. Nhưng khi thấy anh bằng xương bằng thịt, lòng em biến thành đá. Em chỉ muốn giết anh thôi Thành ạ. Em nói thật đó, tốt hơn hết, anh nên để em dọn vali cho anh về.

Nàng lác đầu:

- Anh không hiểu nổi đâu, chính em, em còn không hiểu được lòng mình nữa là anh. Anh thấy rõ là em sợ anh tới gần em. Sợ anh hôn em, sợ tất cả.

Thành năn nỉ:

- Dù sao em cũng phải cho anh nói.

- Còn gì để nói với nhau nữa, con chết rồi, giữa chúng mình giờ như hai người xa lạ.

Thành đá vali vào góc nhà:

- Em phải bình tĩnh lại.

- Em bình tĩnh lắm anh không thấy sao? Từ nhỏ, em đã thề sau này chồng em yêu người khác, em sẽ mỉm cười dọn va li cho chàng đi với người ta, năm con mười con gì em cũng mở cửa cho chồng em đi. Huống chi giữa chúng mình có phải là vợ chồng đâu, con chết rồi, mọi sự coi như xong.

- Mình sẽ có con khác.

Thùy trừng mắt:

- Câm đi! Tôi ghét giọng nói đó của anh lắm.

- Anh sẽ không bao giờ cưới Tuyết cả, em phải tin anh.

- Đồ tồi, anh lừa tôi quen giờ anh lại lừa người ta nữa sao? Đi hỏi người ta rồi bỏ không cưới, nói như vậy mà nghe được à? Tôi... tôi không hiểu tại sao tôi lại yêu anh Thành ạ.

Nàng ngửa cổ cười:

- Có lẽ tại anh đẹp trai. Tại anh bô, tại anh khéo chiù, nhưng chỉ chiù lúc đầu thôi. Hồi đó tôi đi học về trời nắng, anh phóng xe mua kem Esquimaux cho tôi. Anh phải chạy thật mau cho ướp nước đá lau mặt cho tôi. Mỗi tối anh đi hái trộm hoa hồng đem đến cho tôi. Sau này khi tôi ngã vào tay anh rồi, anh lên mặt khinh khỉnh mới không thèm tới nhà tôi nữa. Tôi lọt vào mê trận của anh rồi. Con gái mà thành đàn bà trời ơi kinh khủng. Bây giờ thì hết. Tôi ghê tởm anh từ đầu tới chân, cả phần da thịt linh thiêng mỗi đêm tôi tôn thờ đó.

Thành chỉ biết lắc đầu.

- Em cứ sĩ vả anh nữa đi. Kỷ niệm đẹp của chúng mình em quên hết. Anh dù về vì ai? Anh vào tù vì ai? Những ngày chủ nhật, những đêm thứ bảy em vút đi đâu hết rồi?

Mặt Thùy hơi dịu xuống, mắt nàng hơi mờ đi.

- Xin lỗi anh vậy. Đáng nhẽ tôi không nên nặng lời với anh, tôi thù ghét anh thật, nhưng dù sao anh với tôi cũng đã nhiều lần trở nên một. Giờ anh muốn gì nữa đây?

Thành nhăn nhó.

- Đừng nói giọng đó với anh. Anh chẳng muốn gì cả, anh yêu em.

- Đừng làm em nổi giận, em không chịu nổi khi nghe tiếng yêu nói trên đôi môi gian dối của anh.

Thành bế xốc nàng đặt trên giường.

- Chỉ còn cách này mới làm em im.

Chàng phủ lên trên, chàng tưởng nàng giận hờn như bao lần trước, giận hờn sẽ bay đi khi anh lấp đầy em. Chàng đã lầm vì Thùy đã tự chôn nàng trong một cái quan tài.

- Bỏ tôi ra, tôi hết yêu anh rồi.

- Em còn yêu anh, tình yêu không có hết hay còn, tình yêu là một vòng tròn thiên thu bất tận, ghét rồi yêu, yêu rồi ghét, nghe rõ chưa?

Thùy che hai môi:

- Đừng hôn tôi, cho anh xác thịt tôi đó, nhưng đừng hôn tôi.

- Anh sẽ cho em một đứa con khác.

Thùy cắn răng lại rồi khóc:

- Buông em ra, em lạy anh, em hết yêu anh rồi.

Nước mắt Thùy ứa ra khi bị xâm nhập bởi người đàn ông nàng vừa yêu vừa thù giận. Ôi xác thịt là gì? Và tình yêu là gì đây?

- Tại sao không hiểu cho anh, tại sao làm anh khổ, anh yêu em mà sao ngu quá vậy, bộ lấy vợ thì hết yêu em sao?

Thùy lắc đầu:

- Đừng hôn tôi, tôi hết yêu anh rồi.

Thành ấn mạnh người xuống và phủ kín môi nàng. Thùy im lặng chịu hay im lặng hưởng, có trời mới biết.

Chỉ biết nửa đêm, khi Thành đang ngủ mê mết, khi ngôi nhà ba tầng rộng lớn chìm trong im lặng, Thùy ngồi dậy đăm đăm nhìn chàng, tôi còn yêu anh ấy không hả trời? Trời trả lời tôi đi? Thành cũng không ngờ, không ai ngờ nổi, khẩu súng lục vẫn còn nguyên trong tủ. Thùy bò qua người chàng nằm dài ra đó, thân hình đàn ông dưới đèn ngủ mờ đẹp như vị thần huyền thoại Hy Lạp ngày xưa. Khẩu súng nằm gọn trên tay Thùy. Chàng vẫn thở đều đều, sau ân ái, đàn ông bao giờ cũng ngủ ngon. Không giết anh em cũng mất anh cho vòng tay người con gái khác đó. Không giết anh em cũng sẽ khổ suốt đời vì oán hờn anh. Nàng kéo khoá an toàn, tay nàng run lấy bẫy, nàng chụp cả hai tay cho đỡ run rồi nhắm ngay tim chàng bóp mạnh, nước mắt nàng trào ra như suối. Anh, em yêu anh, tình yêu là một vòng tròn thiên thu bất tận không bao giờ có hết, không bao giờ còn. Tiếng nổ chát chúa, dội vang căn phòng, nàng ngã xuống ngất xỉu, nàng tưởng chàng chết rồi. Thành chỉ bị thương, mắt Thùy mờ tay Thùy run, làm sao viên đạn nhắm trúng tim chàng nổi. Cánh tay đỡ hết nguy hiểm cho chàng. Chàng tung người dậy, ôm cánh tay đầy máu. Thùy còn mặc chiếc áo ngủ mỏng nằm sòng soài trên nền nhà. Cả nhà đập cửa rầm rầm. Lan sốt ruột tông cửa vào sững sờ nhìn hai người không chớp mắt. Thành ôm cánh tay bị thương, ngực còn để trần.

- Trời ơi, anh giết nó rồi sao anh Thành?

Thành lắc đầu:

- Không, Thùy chỉ ngất xỉu thôi, tôi bị thương nhẹ.

Mẹ Lan hoảng hốt:

- Ai bắn, ai bắn?

- Thùy bắn, may chỉ bị thương.

Chàng lắc đầu:

- Đưa tôi đi nhà thương anh Hải.

Chàng tiếp.

- Đừng gọi quân cảnh hay cảnh sát làm gì.

Hải cúi xuống nhặt khẩu súng của chàng lên, lắc đầu nhẹ nhẹ:

- Tôi đưa anh đi nhà thương, còn Thùy?

Thành xót xa:

- Để Thùy nằm nghỉ một chút nàng sẽ tỉnh. Lan lo dùm cho tôi.

Ngồi trên xe, cánh tay đã được Lan băng bó tạm, Thành mệt mỏi ngã đầu vào thành xe:

- Thùy có trái tim lớn gấp đôi người thường, yêu gấp đôi người thường.

Hải lắc đầu:

- Lỗi tai anh hết Thành ạ.

Thành gật đầu:

- Quả thật tôi không xứng đáng với nàng.

- Thùy bắn anh như vậy, anh không giận sao?

- Không đâu, nếu Thùy nhắm trúng, nếu mắt Thùy đừng đầy lệ, nếu tay Thùy đừng run, tôi chết rồi.